

Onko islam rauhan ja suvaitsevaisuuden uskonto?

Nykyisessä keskustelussa saamme usein kuulla ajatuksen, että islam on rauhan ja suvaitsevaisuuden uskonto. Kaikilla uskonnoilla katsotaan olevan samanlaisia ongelmia fundamentalismin kanssa, kuin nyt näemme islamilla olevan. Havaintomme todellisesta maailmasta eivät kuitenkaan oikein sovi näiden kauniiden ajatusten kanssa yhteen. Näemme kuvia ja luemme suurista muslimimassoista, jotka kannattavat koko sydämellään terrori-iskuja, eivätkä islamin johtajat ole käyneet kovin julkisesti vastustamaan islamilaisia ääriaineiksia.

Syvä viha länttä kohtaan

Tahtomatta lainkaan kaunistella kristikunnan omia ongelmia on totuuden mukaan todettava, että meillä ei ole miljoonia uskonkiihkoilijoita, jotka Raamattu kädessä vanhoisivat ja harjoittaisivat kostoa ei-kristittyjä vastaan. En tunne myöskään ainoatakaan raamattukoulua tai teologista tiedekuntaa, jossa lietsottaisiin aseelliseen sotaan. Ruotsalainen lehtimies Bo Gunnarsson on kuvannut tilannetta tällaiseksi Pakistanin tuhansissa koraanikouluissa, joissa arviolta kahdelle miljoonalle pojalle opetetaan ulkoa Koraania ja ankaraa vihaa länttä vastaan.

Myös muissa islamilaisissa maissa jo lapset saavat oppia tätä kiihkoa. Persialainen ystäväni kertoi, kuinka hänen 5-vuotias poikansa yhtäkkiä nousi tuoliltaan ja alkoi huutaa: ”Kuolema lännelle, kuolema Amerikalle!” Se oli lastenloru, jonka hän oli oppinut lastentarhassa Teheranissa. Paikka pojan spontaanille huudahdukselle oli vähän kiusallinen. Ystäväni oli näet USA:n konsulaatissa anomassa viisumia Istanbulista käsin. Sinne hän oli paennut, koska hänen henkensä oli uhattuna Iranissa. Hänen rikoksensa oli,

että hänet oli opiskeluaikana Berliinissä kastettu kristityksi. Lisäksi hänen vaimonsa oli protestoinut julkisesti sitä vastaan, että muuan ystävä oli poltettu kadulla liian liberaalista käyttäytymisestä syytettynä. Miksi islamin piirissä tilanne on niin toinen kuin meillä? Mistä islamissa on kysymys?

Uskonnon paikka

Islam ei ole uskonto samassa mielessä, kuin me olemme länsimaissa tottuneet uskonnosta ajattelemaan. ”Uskonto” on merkinnyt meille kristinuskoa sen eri muodoissa. Kun uskonpuhdistuksen jälkeen alkoivat uskontoriidat ja -sodat, kävi Euroopan kansoille ja hallitsijoille lopulta selväksi, että jonkinlainen rauha ja järkevä elämisen malli on löydettävä. Valistusaika antoi vastauksensa tähän konkreettiseen hätään. Se synnytti ”kansalaisen”, *citoyen*, joka on uskonnostaan riippumatta solidaarinen ja luotettava yhteisön jäsen. Uskontoa ei kielletty, mutta sille näytettiin paikka, joka sille katsottiin kuuluvan. Näin saatiin aikaan moderni tapa elää samassa valtiossa tasavertaisina kansalaisina. Uskonto-käsite tarkoitti siis käytännössä eri kristillisiä tunnustuksia, vaikka juutalaisetkin olivat osittain näkökentässä. Katolisille ja protestantisille tunnustuksille voitiin ajatella samantapainen elämänalue, ”uskonto”, jonka kukin voisi täyttää oman vakaumuksensa mukaan, sillä senhän ei tarvinnut muuttaa suhtautumista valtioon ja yhteiskuntaan. Näin käsite vakiintui, ja syntyi se väärä käsitys, että kaikki uskonnot sopivat länsimaisen, kristinuskon vaikutuksesta syntyneen käsitteen alle.

Islam ei sovi tähän länsimaiseen uskonto-käsitteeseen. Islam vaatii itselleen valta-asemaa omista lähtökohdistaan käsin. Islamilla on oman käsityksensä mukaan Jumalan antama tehtävä ottaa valta koko maailmassa;

Hän on lähettänyt lähettilänsä tuomaan johdatuksen ja totuuden uskonnon saattaakseen sen voittamaan kaikki muut uskonnot, vaikka se on vastoin monijumalaiden tahtoa. (Suura 9:33)

Koska tämä on Jumalan järjestys, siitä ei voida tinkiä. Islam on *din wa dawla*, uskonto ja valtio. Tämä ei ole mikään ”keskiaikai-

nen” käsitys, joka olisi vähitellen laimenemassa tai kuolemassa pois, vaan myös eurooppalaisten muslimien vakaumus, jota on viime vuosikymmeninä opetettu nuorille yhä tietoisemmin. Vuonna 1980 Lontoossa kokoontunut Euroopan islamilainen neuvosto määritteli julkilausumassaan: ”Islam on usko, elämäntapa ja liike, joka perustaa islamilaisen järjestyksen maailmaan.”

Uskonnon levittäminen

Islamin käsityksen mukaan Jumalan lain on hallittava koko maailmaa ja yhteiskunnan kaikkia kerroksia. Vain sellainen valta ja valtio on oikea, joka edistää islamia. Maailma jaetaan periaatteessa kahteen osaan, *dar ul islam*, ”islamin huone” ja *dar ul harb*, ”sodan huone”. Missä islam ei vielä hallitse, on *periaatteessa* sota. Tämä ei merkitse, että on välttämättä tartuttava aseisiin. ”Pyhä sota” (*jihad* tai *dshihad*) on ymmärrettävä tässä yhteydessä. Se tapahtuu islamin edistämiseksi. Kun meille opetetaan medias- sa, että jihad tarkoittaa ennen kaikkea sisäistä kilvoittelua itsessä olevan pahan voittamiseksi, niin kysymyksessä on hyväntahtoinen tulkinta. Ensiksikin jihad tarkoittaa aina kamppailua islamin lisäämiseksi. Toiseksi muslimien parissa jihadilla ymmärretään ennen kaikkea aseellista sotaa. Näin sen ymmärtävät myös Ko-raani ja hadith-kirjallisuus (Muhammadin elämää ja sanoja koskeva traditio). Aina voidaan löytää joku oppinut muslimi, joka esittää jotakin muuta. Islamin oma opetus ja suurten massojen käsitys ovat kuitenkin reaalisia tekijöitä, joita ei saa ohittaa viit- taamalla ”oikeaan islamiin”. Muslimien on taisteltava ”Allahin poluilla” saattaakseen islamin valtaan kaikkialla maailmassa.

”Teidän tulee uskoa Jumalaan ja Hänen Lähettilää- seensä (RS: Muhammad), taistella (nähdä vaivaa) Ju- malan poluilla asettaen alttiiksi omaisuutenne ja hen- kenne... silloin Hän on antava teidän syntinne anteeksi ja päästävä teidät puutarhoihin, joissa purot virtaa- vat...” (Suura 61: 11 ja 12)

”Jumala on lunastanut itselleen uskoviltaan heidät itsensä ja heidän omaisuutensa, jotta he saisivat omak- seen Paratiisin, jos he vain taistelevat Jumalan poluil- la, tappavat ja tulevat tapetuiksi...” (Suura 9:111).

Hadith- kirjallisuudesta:

”Tietäkää: Paratiisi sijaitsee miekkojen luomassa varjossa.” (Buhari)

”Minulle on annettu käsky taistella ihmisiä vastaan, kunnes he sanovat: Ei ole muuta Jumalaa kuin Jumala. Joka sanoo: Ei ole muuta Jumalaa kuin Jumala, turvaa henkensä ja omaisuutensa minun edessäni...” (Buhari)

Kaikkien vallan alle alistettujen ei ole pakko kääntyä islamiin, mutta heidän täytyy hyväksyä islamin oikeus valtaan. Varsinkin juutalaisille ja kristityille annetaan teoriassa ja yleensä käytännössäkin erityisasema ”kirjan kansana”. He ovat nimittäin saaneet Jumalalta kirjallisen ilmoituksen, joka on oikea ja pätevä. Islamilaisen tulkinnan mukaan he ovat tosin vääristäneet Jumalan ilmoituksen ja ovat sikäli kyllä vääräuskoisia, mutta aivan kuin muistoksi oikeasta alkuperästään heidän sallitaan pitää uskontonsa. Uskonnon vapautta heille, kuten muslimeillekaan ei kuitenkaan suoda. Kaikki saavat tosin kääntyä islamiin, ja jos juutalainen kääntyy kristityksi tai kristitty juutalaiseksi, sitä tuskin estetäisiin, mutta kukaan ei saa kääntyä islamista pois. Siksi julkinen evankeliumin julistaminen, lähetystyö, on kiellettyä. Vain islamilalla on oikeus uskon levitykseen.

Suhde valtaan

Jeesuksen sana ”minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta”, on vaikuttanut syvästi kristilliseen käsitykseen kirkon suhteesta valtaan. Islam näkee asian aivan toisin. Muhammad itse oli sotapäällikkö, kävi verisiä taisteluja Jumalan asian hyväksi, kuten hän uskoi. Jos taistelu tuotti sotasaalista, kuului saalis ilman muuta Jumalan taistelijoille ja sen paras osa Muhammadille. Tämän säätää Koraanikin. Me tiedämme, että kristilliset kirkotkin ovat historiassa syyllistyneet vallananastukseen ja poliittisen vallan väärinkäyttöön. Tämä kuitenkin tunnustetaan vääräksi, sillä se on Jumalan säätämystä vastaan: maallinen valta ei kuulu kirkolle. Islamis-

sa on päinvastoin: milloin muslimit eivät ahkeroi saadakseen islamilaisen järjestyksen aikaan myös politiikassa, he katsovat olevansa tottelemattomia Jumalan sanalle. Islam ei tunnustakaan valtion ja uskonnon eroa.

Islamilaisten maitten suuret massat kaipaavat enemmän islamia omissa maissaan. Suurin osa heistä pitäisi varmasti koko maailman onnena, jos islam leviäisi kaikkialle, mutta tuskin kannattaisi aseellista toimintaa. Näiden ”tavallisten” muslimien keskellä asuu ja vaikuttaa myös niiden muslimien joukko, jotka näkevät velvollisuudekseen islamin vallan aktiivisen levittämisen. He pitävät islamia systeeminä, joka takaa hyvän, rauhallisen ja onnellisen elämän. Heidän iskulauseensa on ”Islam on vastaus kaikkiin ongelmiin!” He kutsuvat itseään islamisteiksi, joka onkin asiallisempi nimitys kuin fundamentalisti. Heidän joukossaan on sitten myös niitä, jotka pitävät jopa aseiden käyttöä oikeana.

Islamin maissa vallitsee hyvin voimakas propaganda länsimaita ja erityisesti ”suurta saatanaa”, Yhdysvaltoja vastaan. Tämän propagandan voimaa ja hysteerisyyttä on meillä vaikea kuvitella, mutta se vaikuttaa miljooniin muslimeihin, jotka näkevät kristityissä länsimaissa vain jumalattomuutta, huorailua, ahneutta ja saastaisuutta, jotka johtuvat lopultakin kristittyjen väärennetyistä uskonnosta, jonka tärkeimpiin piirteisiin kuuluvat usko Isään, Äitiin ja Poikaan, pappien valta, sianlihan syönti ja viinin juonti. Tyypillistä kristittyjen toiminnalle olivat ristiretket, joiden muistoa pidetään islamin maissa jatkuvasti elävänä. Muslimien valloituksien katsotaan olevan hyviä tekoja valloitetuista kansoista kohtaan, sillä heidätään saatettiin näin islamin piiriin.

Pelko on huono neuvonantaja

Saako yllä olevia seikkoja ottaa esille nykyisessä keskustelussa? Mitä tästä kaikesta on ajateltava? Totuus on aina terveellistä. Länsimaissa on tietenkin pyrittävä siihen, että voimme elää musliminaapuriemme kanssa järkevästi ja rauhassa. Samalla on tiedettävä, että kohtaamme meille vieraan kulttuurin, joka on ongelmallinen. Vasta kun tiedämme, mistä on kysymys, voimme myös päätyä kestäviin ratkaisuihin. Totuuteen kuuluu sekin, että suurin osa islaminuskoisista, ”tavallisista” ihmisistä ja myös oppineista

haluaa elää rauhassa eikä suinkaan kannata terroria. Eivät yksityiset muslimit, vaan islam systeeminä, on ongelma, varsinkin silloin, kun siitä on tehty ideologia, islamismi.

Kristittyjen ei pidä pelätä. Kristittyjen tehtävä, etuoikeus on lähetystyö, evankeliumin julistaminen myös muslimeille. Sitä emme tee ”islamin pysäyttämiseksi”, vaan muslimien kutsumiseksi Kristuksen luo, jotta he pelastuisivat. Tämä tehtävä säilyy olosuhteista riippumatta. Meidän tiedettävissämme ei ole, minkälaisen vallan islam saa, mutta me tiedämme, että Kristukselle ”on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä”. Kristittyinä meillä ei ole mitään pelkäämistä, mutta länsimainen yhteiskuntajärjestelmämme saattaa olla uhattuna tai ainakin sen edessä on melkoinen haaste.